

Mágikus világkép extra

Aquir mágiakép

Az aquir fajok és egyedek mágiához és annak folyamataihoz való viszonyulása – a veleszületett adottságaikból fakadóan - gyökeresen különbözik a többi fajtól. Természetes következménye ez faji örökségüknek, lévén más lényekkel ellentétben a mágia számukra nem misztikus tudomány, hanem magától értetődő, természetes velejárója a létezésnek és az élettani folyamatoknak. Míg az újabb fajok a varázslást tudományként vizsgálják és többé-kevésbé körülírható szabályszerűségeket mechanikus összefüggéseiként fogják föl, addig az aqirok magától értetődő természetes képességként tekintenek a valóság pusztá akarattal történő befolyásolására. Hasonló a különbség ahhoz, mint ahogy egy ember semmi különlegeset nem talál abban, hogy tőle távol lévő dolgokat érzékeljen és vizsgáljon mindennemű fizikai kapcsolatot nélkül, de egy szemek nélküli, vak teremtménynek mindez misztikus, csodaszámba menő képességnek tűnhet, amit legfeljebb valamilyen tudomány segítségével lesz képes önmaga számára kipótolni. Emiatt a látó ember nem is úgy fogja föl a látását, mint fotonok, receptorok és idegi impulzusok mechanikus kölcsönhatása (hiába erről van szó a valóságban), hanem egyszerű, természetes folyamatként, látásként éli meg.

Mindeközben bármely másik lény, aki saját adottságai révén nem rendelkezik a képességgel, először kénytelen volna megtalálni a működési elvet, ami szerint a látás működik (vagy ami képes a hatását reprodukálni), majd ezt a gyakorlatba ültetve, mesterséges segédeszközök segítségével fog képessé válni a tárgyak érzékelésére. Ilyesfajta az aqirok és az újabb fajok mágiafelfogása közötti különbség: az aqirok „egyszerűen” használják a mágiát, míg a többiek keresik a módját, hogy „szemek” nélkül, pusztán a működésének megértésével és mesterséges alkalmazások, varázsigék és -rúnák felhasználásával reprodukálják a képességet.

A fentiek természetesen nem adnak választ arra, hogy melyik a magasabbrendű, a kettő közül, csupán az nyilvánvaló, hogy az aqirok mágiahasználata természetesebb, nyersebb és direktebb. Soha nem szabad elfelejteni, hogy az aqirok az Első- és Második gyermekei, egy olyan világré, melyben a valóság még nem öltött a Hetedikorhoz hasonlóan szilárd alakot, sokkal képlékenyebb volt. A valóság törvényszerűségei még nem voltak sem egyértelműek, sem következetesek, az okokat nem követték okozatok, s ha mégis, távolról sem feltétlen azonos, vagy akár csak hasonló törvények szerint egy-egy egymást követő alkalommal („a leejtett kő nem mindig lefelé esett”).

A változás parttalanul, kötöttségektől mentesen dübörgött. Ahhoz hasonlított ez a világ, mint amikor a földhányást verni kezdi az eső. Kezdetben összevissza folyik el a víz, véletlenszerűen alakítva az útját – és ezzel együtt a földhányás felszínét. Hasonlóképp ostromolta az ifjú anyagi valóság határait a káosz is, amiből az ősi istenek kiszakították. A parttalanul dübörgő mágikus energiák – a változás mérhetetlen potenciálja – korábban soha nem létezett árkokat véstek a valóság szövedékébe, amivel szakadatlanul újra, meg újraformálták a teremtett valóságot. Az aqirok pedig, e kor gyermekeként, alkalmazkodtak.

A fenti valóság minden halandó mérce szerint halálos volt – örökkön mutálódó, kiszámíthatatlanul változékony és végtelenül indifferens a benne élők iránt. De a benne élő legerősebb teremtmények mégis alkalmazkodtak a közeghez. Amiképp a legélhetősebb környezetek létformái is kifejlesztik magukban a képességet vagy arra, hogy önmagukat a világhoz idomítsák, vagy arra, hogy a világot önnön képükre formálják, aképp az ősi korok teremtményei is alkalmazkodtak az örök változás képlékeny valóságához, és kifejlesztették a képességet arra, hogy a parttalanul dübörgő változásnak irányt szabjanak. Alaptermészetükké, lényük meghatározó, lényegi részévé vált ez a képesség, mely a túlélésük záloga lett. A világ örökké változott, átalakult körülöttük, a kaotikus változás új és új utakat járt be, szakadatlanul át-, meg átformálva a valóság szövetét. Az Ősök pedig elsajátították a képességet, hogy az akarathoz hajlítsák e változást, a kívánt mederbe tereljék az őket körülvevő világ haladását, s ezáltal kényük szerint formálják a valóság anyagát. Szavaik ereje teremtett és pusztított, formált és törvényeket alkotott az akarathoz megfelelően, mivel a világban tomboló indifferens káosz képlékenyvé tette a valóság szövetét, ők pedig képessé váltak ezt meglovagolni.

Akadtek közöttük erősebbek és gyengébbek, az ősi lények más és más mértékben tanulták meg uralni a változást. Sőt különbségek voltak közöttük aszerint is, hogy a valóság mely aspektusát voltak képesek leghatékonyabban akarathoz idomítani. Egyesek az elemeket és a fizikai valóságot, mások a teret és az időt hajtották az uralmuk alá. Néhányan az életteli burjánzásnak, megint mások a szellem síkjainak, az élőlények érzelmi és gondolati folyamatainak tanulták meg új irányokat szabni. Egy

volt bennük közös: mindnyájan a valóság szövedékét kontrollálatlanul újra és újraformáló kaotikus változást irányított mederbe terelve érték el céljaikat. Ha pedig birokra keltek egymással, akkor az erősebb uralta, vagy akár el is pusztította a gyengébbet, mert a világ az ő akarata szerint öltött új formát.

A káosz azonban idővel kivájta a maga medreit. Ahogy a kiszámíthatatlan záporverésben idővel az esővíz is patakokat váj a földbe, úgy a világban dübörgő változás is egyre gyakrabban járta be ugyanazokat az ösvényeket. Ugyanazokat az okokat egyre gyakrabban követték hasonló okozatok, mígnem korok múltán megszilárdultak a létezés törvényei, ahogy azok a Hetedkorban ismeretesekek.

Hogy a folyamat magától ment végbe, vagy az Ősök kérlelhetetlen törvényformáló akarata csontosította egyre rugalmatlanabbá a valóságot, azt ebből a távlatból már lehetetlen megítélni. De az eredmény Ynev mai arca. Kialakultak a létezés törvényszerűségei, a világ ma már magától értetődő természete. A végtelen potenciál kiszámíthatatlanul vad viharai állandó medrű folyókká szelődtek, s a változás maga talán nem csillapult, de minden biztonnyal megszelídült és elveszítette azt a korlátlan potenciált, amivel a korok kezdetén a világot formálta – mellyel az Ősök a világot formálták. A Hetedkorban is változik, alakul és fejlődik a világ, de a folyását meghatározó okok és okozatok immár kitaposott ösvényeken járnak, s a világban fennmaradt még kötetlen változás-potenciál – amit az ifjabb fajok gyermekei manának és Odnak neveznek – magától csupán ritkán képes ebből kibillenteni. Ám vezérlő akarat segítségével még mindig képes átformálni a valóságot – ahogy azt az aqirok, sőt még az újabb fajok mágiahasználói is, bár kisebb hatékonysággal, ki is használják.

A fentiek meghatározzák az aquir fajok világfelfogását is. Az aqirok – ellentétben a hetedkori varázshasználókkal – a manahálóra nem korpuszukuláris egységekből felépülő és meghatározott módszerrel befolyásolható közegként tekintenek, aminek a manipulálása visszahat az anyagi világra. Természetesen tisztában vannak a mana, mint közeg

létezésével, de ők a mágiát – és a mana-közeget – sokkal inkább a változás és a fejlődés manifesztációjaként fogják föl. Számukra a mindent átszövő mana közege nem több és nem kevesebb, mint maga a változás, egészen pontosan a teremtett világ változásra, fejlődésre való természetes potenciálja, amit a kései fajok az érzékelő- és felfogóképességük végtelen korlátoltsága folytán képtelenek a maga valóságában megérteni, és ezért kénytelenek a számukra kézzelfoghatóbb materialista megközelítéssel, fizikai közegként gondolni rá. Az aquirok felfogása szerint a valóság ezen potenciálját testesíti meg a mana, s ők ennek a potenciálnak a saját elképzeléseiknek megfelelően történő kiaknázásaként tekintenek a saját mágiájukra – vagyis felfogásuk szerint ők

mágiahasználat helyett magának a változásra, átalakulásra, formálódásra képes valóságnak a folyamat terelik a kívánt mederbe a parancsszavaik által.

2012.01.25.

Szerző: Cirifischio

Forrás: Szilánkok

Szerkesztette: Magyar Gergely